

for vedtægtsmæssig Hjælp uden Tillægshjælp med indtil en Femtedel for saadanne Medlemmer, der i den Tid, Loven skulde have Gyldighed, har opbrugt saavel den vedtægtsmæssige som den fortsatte Hjælp. Midlerne dertil skal tilvejebringes gennem Paaligning af Ekstrakontingent i et saadant Omfang, som Arbejdsdirektøren maatte bestemme. Det vil altsaa sige, at de Kasser, der har en saa stor Reservecfond, at det ikke findes nødvendigt, behøver ikke at paaligne et saadant Ekstrakontingent, medens de Kasser, der ikke har en Reservecbeholdning, som kan slaa til i den Tid, i hvilken man maa forvente, der skal bruges stærkt af Kassen, skal tage et saadant Ekstrakontingent. Det følger af den Form, man har givet Paragraffen, at foruden det Kontingent, som de paagældende Medlemmer selv betaler, skal ogsaa Stat og Kommune give et Tilskud, der for Statens Vedkommende er 35 pCt. af Bidraget og for Kommunernes 30 pCt. Men man har tillige ment, det vil være nødvendigt og rigtigt at udelukke alle de Medlemmer fra denne Understøttelse, om hvem det maatte skønnes, at de ikke har anstrengt sig for at skaffe sig Arbejde. Naar man har villet tage en saadan generel Bestemmelse ind, har man ikke ment at kunne gøre det paa anden Maade end ved at sige, at man udelukker de Medlemmer, der har opbrugt deres 3—4-aarige Maksimum eller ikke har haft 10 Maaneders Arbejde i 2 Aar. Med andre Ord, man har søgt at faa dem ind under Loven, som har gjort alt, hvad de kunde, for at skaffe sig Arbejde, men som paa Grund af de særlige Forhold ikke har kunnet faa Arbejde.

§ 2 indeholder en Bestemmelse om, at der kan ydes Forskud af Arbejdsløshedsfondens Midler til Arbejdsløshedskasser, der ikke selv har de fornødne Midler til Raadighed til at afholde disse ekstraordinære Udgifter, for at de Kasser, der ønsker det, skal kunne komme i Gang straks. Det er dernæst foreslaaet, at Betingelserne for Forrentning og Afdrag skal fastsættes af Arbejdsdirektøren.

I § 3 er det derhos foreslaaet, at de Medlemmer, som har opbrugt den dem efter § 1 tilkommende Hjælp og fremdeles er arbejdsløse, og hvem ordinær vedtægtsmæssig eller ordinær fortsat Hjælp ikke paa ny kan ydes, skal kunne erholde en ekstraordinær fortsat Hjælp, dog uden Tillægshjælp, i det samme Dageantal, som Kassen har ydet Hjælp i efter § 1. Derved vil Kommunerne komme til at betale den ene

Trediepart og Fonden de to Tredieparter af Beløbet.

Endelig er der en § 5, som, saa vidt man kan overse, i nogen Grad skulde holde baade Fonden og Kommunerne skadesløse for de ekstra Udgifter, som kommer her, idet man i denne Paragraf har indsat en Bestemmelse, der gaar ud paa, at den fortsatte Hjælp, som ydes, ikke maa overstige to Trediedele for Familieforsørgere og Halvdelen for Ikke-Forsørgere af den vedtægtsmæssige Hjælp. Det er den samme Bestemmelse, som findes i Cirkulæret af 29. Marts 1924, men som midlertidig har været sat ud af Kraft eller i hvert Fald har været ændret et Par Maaneder. Denne Bestemmelse blev i sin Tid indsat efter en enstemmig Indstilling fra Nævnet paa et Tidspunkt, da Pristallet laa betydeligt højere end nu, nemlig paa 209, og det har jo været endnu højere oppe i Mellemtiden. Nu er Pristallet som bekendt 194, og Mindretallet har da ment det forsvarligt at indsætte en saadan Bestemmelse for den begrænsede Tid, som Loven skulde gælde for, nemlig til 1. April 1927. Naturligvis vil man sikre sig, at man ikke gaar til yderligere Udgifter, og i en Tid, hvor efter al Sandsynlighed — eller næsten med Sikkerhed kan man sige — Pristallet vil komme til at ligge langt under de 209, som det var den Gang, da alle var enige om at anse den nævnte Betingelse for rimelig, ogsaa under Hensyn til Fondens Tilstand, til de Midler, der var i den, maa der være saa meget mere Grund til at gøre det. Vi har derfor ment, at en saadan Bestemmelse burde indsættes. Men saa maa selvfølgelig Lovforslaget vedtages for denne Periode, thi ellers naar man ikke det tilsigtede. Idet jeg ikke kan se, at de nuværende Tider gør det forsvarligt at paalægge Fonden større Byrder, ej heller Kommunerne, som jo ved en eventuel Forhøjelse vilde faa en større Udgift til de arbejdsløse, mener jeg da, at det, der her foreslaas, er fuldt forsvarligt.

Det, der sker ved vort Ændringsforslag, er altsaa, at man begrænser selve den fortsatte Hjælp for de Medlemmer, som i Virkeligheden faar en forholdsvis stor Understøttelse, og lægger det over til Medlemmer, som ingen Understøttelse kan faa; man støtter altsaa herigennem de Medlemmer, som trænger haardest. Og idet jeg gør opmærksom paa, at hele denne Ændring kun kan komme de Medlemmer til gode, som er i statsanerkendte Sygekasser, skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale den til Vedtagelse i det høje Ting.